

ELS REPTES ECONÒMICS DE LA UNIÓ EUROPEA. COM AFECTARÀ LA NOVA INTEGRACIÓ FISCAL A LES COMUNITATS AUTÒNOMES?

REFLEXIÓ SOBRE UNA FUTURA AGÈNCIA
TRIBUTARIA CATALANA.

Heribert Padrol
2012

L'objectiu del present document és fer un exercici respecte de com es podria configurar l'actuació de l'Agència Tributària Catalana si aquesta, en un futur, assumís la gestió de tots els tributs que es paguen a Catalunya.

Així, analitzarem quines podrien ser les pautes d'actuació de l'Agència Catalana en el supòsit que l'objectiu d'aconseguir l'anomenat pacte fiscal, o un altre escenari polític que incorporés una plena potestat tributària catalana, s'assolís amb èxit.

En aquesta introducció cal recordar que el que pretén el pacte fiscal és que Catalunya tingui plena capacitat normativa i de gestió sobre els tributs que es generen en el seu territori.

No parlarem en aquest document de la capacitat normativa o dels límits que aquesta hauria de respectar en cas d'assolir-se (tributs harmonitzats a nivell europeu, règim d'ajuts d'estat com a limitació a la potestat legislativa, etc.).

Com s'ha indicat a l'inici del document, l'anàlisi es focalitza en la gestió dels tributs que es paguen al nostre país. En aquest exercici cal intentar determinar que és el que ara es fa bé per part de l'Agència Tributària de l'Estat i que, per tant, no caldria canviar, així com destacar quines són les línies de millora i els aspectes en els quals caldria innovar o evolucionar respecte de l'actual model que aplica l'Estat.

Per a dur a terme aquesta anàlisi, cal tenir en consideració els diferents àmbits en els quals es projecta l'actuació de l'Agència Tributària. Vegem-los.

- La lluita contra el frau fiscal.
- La consecució d'un adequat nivell de seguretat jurídica tributària per als ciutadans i les empreses.
- L'assistència al contribuent en el compliment voluntari de les seves obligacions tributàries i, en general, en relació als diferents tràmits que els particulars i les empreses han de complir envers les autoritats tributàries.

Ens hem de plantejar si l'assumpció per part de l'Agència Tributària Catalana de la gestió de tots els tributs que es paguen a Catalunya podria millorar l'eficiència de la funció pública en algun dels tres apartats esmentats.

I també ens hem de preguntar si l'actual nivell de prestació de serveis per part de l'Estat podria veure's afectat negativament.

Quins són, per tant, els impactes del canvi que podria produir el pacte fiscal en el desenvolupament de la funció pública tributària al nostre país?

En relació a la lluita contra el frau fiscal

L'objectiu essencial de les autoritats tributàries de qualsevol estat democràtic és vetllar pel compliment voluntari de les obligacions fiscals, orientant els seus esforços al descobriment i regularització dels incompliments fiscals, és a dir, a lluitar contra el frau fiscal i l'economia submergida.

Aquest objectiu, fonamental en qualsevol societat democràtica i socialment cohesionada, ha pres encara més importància, si és possible, en l'actual entorn de crisi econòmica i de fortes tensions en alguns països per a equilibrar i consolidar els seus comptes públics. A més, cal tenir present que un elevat índex d'economia submergida suposa un greu entrebanc a l'hora de mantenir i augmentar la necessària cohesió social.

En un estudi dels professors Lars P. Feld i Friedrich Schneider sobre l'economia submergida en 21 estats de l'OCDE, presentat el mes de gener de 2010, s'estimava que a l'any 2007 l'economia submergida a l'Estat espanyol representava un 19,3% del PIB, lluny d'altres economies com la dels Estats Units (7,2%), Suïssa (8,2%) o Àustria (9,4%). L'economia submergida a Alemanya se situava, segons aquest estudi, en un 14,6% del PIB, significativament inferior, per tant, a la *shadow economy* de l'Estat espanyol.

En una recent comunicació de la Comissió Europea de 27 de juny de 2012, que proposa una articulació a escala estatal, europea i internacional d'un conjunt de mesures dirigides a prevenir i combatre el frau i l'evasió fiscal, comunicació a la qual tornarem després, es fa referència també a estimacions sobre *shadow economy* en l'àmbit de la Unió Europea. La mitjana aritmètica es va situar en el 2011 en un 19,2% del PIB, i l'Estat espanyol es manté en aquesta mitjana, no gaire lluny d'Itàlia (19,4%) però sí d'estats com Suècia (14,7%), Dinamarca (13,7%), Finlàndia (13,7%), Alemanya (13,5%) o França (11%); se situen en els extrems Bulgària (32,3%) i Àustria (7,9%).

D'aquesta informació es desprèn que hi ha un important marge de millora en la lluita contra l'economia submergida. També cal tenir en compte, però, que no és possible aconseguir la plena eliminació d'aquest problema, i que aconseguir resultats positius en aquesta tasca no és fàcil

i requereix una combinació de mesures meditades i ben orientades.

Ara bé, tot i reconèixer la dificultat d'aquesta tasca, és evident que hi ha línies de treball per a millorar i apropar-la als nivells d'altres estats del nostre entorn.

Per fer una aproximació a aquestes possibles línies de millora, pot ésser interessant fer una reflexió prèvia. En aquest sentit, cal recordar que l'Agència Tributària de l'Estat va ser pionera en l'aplicació de la informàtica en l'àmbit de la gestió dels tributs, tant pel que fa a l'assistència als contribuents com en la lluita contra el frau fiscal. Però aquest encert històric, que cal mantenir, ha condicionat també la seva actuació en els anys posteriors.

Així, l'Agència Tributària de l'Estat és molt eficient, encara que amb alguns excessos que després comentarem, en el control tributari de les persones i les empreses que estan dins del «sistema» i en relació a les dades que hi ha dins el sistema. Els encreuaments informàtics de dades, units al molt important i ampli règim d'obligacions d'informació a càrrec dels particulars que és vigent a l'Estat espanyol, fan que el control de les persones que declaren o reben rendiments subjectes a retenció, o a algun tipus d'obligació informativa a càrrec d'un tercer, sigui molt eficient.

Però el problema és el que queda fora del sistema, i caldrà veure futures estimacions del grau d'economia submergida a l'Estat per a saber si l'actual entorn de crisi fa que aquell, malauradament, pugui acabar augmentant.

Per tant, per a disminuir aquest alt nivell d'economia submergida, s'ha de treballar d'una manera diferent, sense deixar de dur a terme el control de les persones i les empreses que estan en el sistema i en relació a les dades que hi consten.

Ara bé, cal ampliar intensament les línies de treball. En aquest sentit, és interessant tenir present que alguns estats del nostre entorn han elaborat unes llistes de practiques tributàries que es consideren prohibides i les han fet públiques. I alguns d'aquests estats (Regne Unit, Països Baixos, Canadà, entre d'altres) han anat més enllà, i l'esmentada llista de practiques prohibides ha donat lloc al que es coneix com a estratificació de contribuents.

Aquesta pràctica administrativa consisteix a oferir la possibilitat a determinats tributors obligats (fonamentalment empreses) de pactar amb l'Administració el compromís de no incórrer en cap pràctica considerada (amb detall explicatiu) com a prohibida. En compensació, les empreses que

acceptin aquest compromís entrarien en un grup que seria objecte de comprovacions tributàries «toves». Això, en principi, permetria alliberar recursos per a incrementar la lluita contra l'economia submergida. Òbviament, l'incompliment d'aquest compromís per part de les empreses donaria lloc a conseqüències sancionadores greus.

El que també es pot buscar amb aquesta tasca d'estratificació de contribuents és que els contribuents «bons» col·laborin d'una manera directa i indirecta en l'objectiu col·lectiu de lluitar contra l'economia submergida.

En aquest sentit, les empreses que acceptin aquest compromís de no incórrer en practiques prohibides poden ésser també útils col·laboradores de l'Administració Tributària, posant en comú amb aquesta el coneixement que puguin tenir d'agents pretesament empresarials però que actuen aprofitant l'estalvi il·legal d'impostos per a maximitzar els seus marges operatius.

És evident que, moltes vegades, les empreses que estan dins del sistema i que paguen els seus impostos són les que poden saber, per exemple, quins agents o pretesos agents dels seus sectors treballen d'una manera sistemàtica deixant de pagar, per exemple, l'impost sobre el valor afegit o uns determinats impostos especials.

I cal recordar també que les empreses serioses resulten directament perjudicades per aquestes practiques fraudulentas, atès que pateixen la competència deslleial que aquestes generen.

Cal insistir que una reflexió d'aquest tipus no suposa una defensa de la «delació», sense més ni més, com a mitjà per a lluitar contra el frau fiscal.

El que se suggereix com a reflexió és una evolució en el sentit que s'està produint en alguns estats del nostre entorn; evolució que és en la línia que qui accepti expressament unes regles de joc relacionals amb l'Administració (respecte absolut a la llista de practiques prohibides) no requerirà tanta atenció dels poders públics tributaris, amb el consegüent alliberament de recursos per part de l'Administració, i puntualment podrà col·laborar en la identificació d'empreses que practiquen habitualment el frau fiscal i que, per tant, impacten negativament en l'àmbit de la recaptació pública, en la cohesió social i en la necessària competència lleial en la producció i distribució de béns i serveis.

No s'hauria d'inferir d'aquesta reflexió que l'Agència Tributària de l'Estat no desenvolupa actuacions de mèrit en relació al descobriment i la regularització d'incompliments

tributaris; aquesta seria una visió simplista i no ajustada a la realitat.

En aquest sentit, cal destacar que en els últims anys s'ha intensificat molt la col·laboració entre les administracions tributàries dels diferents estats de la Unió Europea, fonamentalment en relació a la lluita contra l'anomenat «fraud carrousel», en l'àmbit de l'impost sobre el valor afegit. Aquest fraud intenta aprofitar que els diferents béns que poden ésser objecte d'entrega intracomunitària surten de l'estat d'origen sense la corresponent càrrega d'IVA per tal de tributar en l'estat de destinació.

El fraud consisteix en el fet que els béns només surten formalment del territori –en el nostre cas, de l'Estat espanyol–, però en veritat són venuts en el mateix Estat espanyol, amb una rebaixa de preu produïda per la manca d'ingrés d'IVA. És un tipus de fraud en què la necessitat de col·laboració entre les diferents administracions tributàries de la Unió Europea és evident.

La participació de l'Agència Tributària de l'Estat en aquestes actuacions ha estat, en línies generals, positiva i adequada.

Però el paper de l'Agència Catalana pot ésser igualment eficient que la de l'Estat. Cal tenir els canals de col·laboració adequats amb la resta de l'Estat i amb altres administracions tributàries, i no hi cap motiu per a pensar que aquesta col·laboració necessària es deixaria de produir o seria menys intensa si aquesta tasca la desenvolupés, al nostre país, l'Agència Tributària Catalana i no la de l'Estat espanyol.

En aquest àmbit pot ésser interessant comentar la recent comunicació de la Comissió Europea de 27 de juny d'aquest any, la qual, com s'ha dit abans, proposa l'articulació a escala estatal, europea i internacional d'un conjunt de mesures dirigides a prevenir i combatre el fraud i l'evasió fiscal.

Aquesta comunicació s'emmarca dins el mandat de l'ECOFIN de març de 2012, que va sol·licitar de la Comissió l'elaboració de mesures de lluita contra el fraud i l'evasió fiscal que puguin contribuir a l'articulació d'ordenaments tributaris més robusts en termes de graus de compliment i recaptació tributària, com a acompanyament indispensable de mesures de consolidació fiscal, tan necessàries com inevitables en aquests temps.

D'alguna manera, la Comissió i l'ECOFIN estan adoptant un paper més actiu pel que fa a l'ingrés tributari, ampliant, per tant, la tasca desenvolupada en l'àmbit de la despesa (mesures d'austeritat i equilibri pressupostari).

En aquest context, l'ECOFIN, i ara la Comissió, consideren adequat articular un «enfocament coordinat» sobre l'aplicació de noves mesures antifraud i evasió fiscal, atesos els nivells d'economia submergida existents a la Unió Europea i a escala internacional.

Les principals idees que es poden destacar d'aquests documents de la Comissió són les següents:

1. Es proposaran en un termini molt curt mesures concretes de coordinació de polítiques antifraud que s'han d'adoptar a escala estatal, internacional i comunitària, tot i que el pla d'acció més general s'ha d'adoptar el desembre del 2012.
2. Les mesures afectaran tant persones amb grans fortunes com empreses que treballin a escala nacional i transfronterera.
3. Les mesures s'articularan tant a escala normativa (estatal, internacional i àmbit de la Unió Europea) com per mitjà de noves pràctiques administratives (cooperació fiscal internacional, Eurofisc en matèria d'impostos directes), com de *soft-law* (ampliació de l'abast del Codi de conducta de fiscalitat empresarial de 1997, que ha aconseguit el desmantellament de més de cent mesures i pràctiques fiscals qualificades com a pernicioses).
4. Les mesures afectaran el fraud fiscal, l'evasió fiscal i també, cal destacar-ho, la doble no imposició o desimposició (arbitratge fiscal internacional).
5. Les mesures es projectaran sobre operacions purament internes, intracomunitàries i internacionals, amb particular atenció a les relacions amb Suïssa, Liechtenstein, San Marino, Andorra i Mònaco.
6. Algunes de les mesures concretes sobre les quals treballa actualment la Comissió són les següents:
 - Modificació de la Directiva de l'estalvi i dels acords de mesures equivalents amb estats tercers (Suïssa, etc.), a fi i efecte d'estendre l'intercanvi automàtic d'informació i eliminar els «forats» existents actualment en relació amb el seu àmbit operatiu (productes estructurats, assegurances, interposició d'entitats que enfosqueixen el beneficiari efectiu).
 - Reforçament de la cooperació administrativa en l'àmbit de la Unió Europea: maximitzar intercanvis automàtics, més accés a bases de dades fiscals dels diferents estats, Eurofisc treballant en matèria d'impostos directes i no solament indirectes. En particular, s'al·ludeix a un

«*Early Warning System*» en matèria d'impostos directes, en el sentit que les autoritats fiscals s'intercanviarien d'una manera periòdica i espontània pràctiques fiscals agressives o sospitoses que hagin detectat. És el que es coneix com a *Sharing the Blackbox*.

- Articulació de números d'identificació fiscal internacionals.
- Redefinició de l'àmbit d'aplicació del Codi de conducta de fiscalitat empresarial de 1997, ampliació del seu àmbit d'aplicació i projecció d'aquest en països tercers (Suïssa).
- Mesures per a evitar la doble no imposició i la planificació fiscal agressiva en la línia de les recents propostes de la OCDE. En particular, es proposa articular mecanismes que obliguin a comunicar a les autoritats fiscals qualsevol avantatge tributari que no es dedueixi clarament de les lleis que el regulen i que sigui difícil d'encaixar amb l'objectiu de la seva normativa reguladora. Pot ésser un enfocament preventiu del frau interessant.
- Establiment d'un mínim comú pel que fa a sancions i penes en matèria tributària o penal tributària.
- Previsió d'una actuació coordinada a escala de la Unió Europea en relació als paradisos fiscals.
- Articulació de mecanismes per a millorar els sistemes de traçabilitat dels fluxos de capitals cap a entitats i centres financers situats fora de la Unió Europea (Singapur, Hong Kong, illes Caiman, per exemple).

Tot sembla indicar, per tant, que la Comissió no vol desapropiar el moment de guanyar terreny en l'àrea fiscal per la via de l'articulació de mesures de coordinació en l'àmbit de la lluita contra el frau i l'evasió fiscal (incloent-hi la doble no imposició i planificació fiscal agressiva), amb tot el que això comporta des de la perspectiva dels estats (limitacions addicionals al seu poder tributari i millora de les seves condicions de supervisió fiscal) i dels contribuents (més control fiscal de les seves operacions nacionals i transfrontereres, i nous límits a la planificació fiscal).

I res no impedeix o fa pensar que sigui menys eficient una agència tributària catalana, amb competències gestores plenes sobre els tributs pagats a Catalunya, que l'Agència de l'Estat en el marc d'aquest pla d'actuacions coordinades que s'impulsarà i aplicarà en els propers anys.

Una adequada col·laboració amb la resta de les adminis-

tracions tributàries de l'Estat, així com amb les dels altres estats, hauria de permetre que el descobriment i la regularització d'incompliments tributaris no perdés efectivitat en els àmbits d'actuació en què el grau d'eficiència és alt.

En aquest sentit, seria convenient que, entre l'Agència Tributària de l'Estat i la de la Generalitat, es produís una connexió informàtica adequada de les bases de dades que evités que, per manca d'informació, perdés efectivitat la planificació de les activitats inspectores i, en general, del control tributari.

En qualsevol cas, tot i haver destacat la tasca de col·laboració que l'Agència de l'Estat duu a terme en el marc de la lluita en l'àmbit de la Unió Europea contra el frau carrousel, no es pot oblidar que el marge de millora en la reducció de l'economia submergida és encara molt alt a l'Estat espanyol; és a dir, que la plena assumpció per part de l'Agència Catalana de la funció pública tributària al nostre país és una oportunitat per a millorar l'eficiència en l'apartat de la lluita contra el frau fiscal, sense perdre operativitat en els àmbits en què la valoració de la tasca efectuada és positiva.

En l'àmbit de la millora de la seguretat jurídica tributària dels particulars i les empreses

Sovint se senten comentaris que consideren que la gestió dels tributs de l'Estat per part de l'Agència Estatal d'Administració Tributària és una garantia d'uniformitat i de seguretat jurídica en l'aplicació dels tributs a tot l'Estat espanyol (amb l'excepció de les diputacions forals basques i de Navarra).

Per a avaluar si aquesta afirmació és rigorosa i ben fonamentada, cal fer una àmplia reflexió.

Tal com s'ha dit abans, l'objectiu fonamental de les autoritats tributàries de qualsevol estat democràtic és vetllar pel compliment voluntari de les obligacions fiscals, i orientar els seus esforços a descobrir i regularitzar els incompliments fiscals.

Malgrat l'evidència de tot el que s'acaba de dir, no és menys ampli el consens que hi ha sobre la necessitat que aquesta tasca es faci respectant escrupolosament el principi de seguretat jurídica dels particulars, siguin ciutadans o empreses. Aixecar la bandera de la lluita contra el frau

fiscal no hauria de permetre generar situacions d'incertesa per als particulars.

Una situació d'inseguretat jurídica és evidentment negativa des del punt de vista de l'equilibri dels drets i dels deures entre Administració i ciutadans en una societat democràtica; però, a més, la inseguretat jurídica en l'àmbit tributari específic pot arribar a afectar l'atractiu que un país o estat determinat pugui tenir per a les inversions internacionals. Si prenem en consideració la gran competència que hi ha entre els estats membres de la Unió Europea per a atraure inversions als seus territoris, la manca de seguretat jurídica es converteix en un factor negatiu per a la competitivitat d'un país.

En aquest sentit, és difícil mesurar amb objectivitat el grau de seguretat jurídica en l'àmbit tributari d'un estat; però, malgrat aquesta dificultat, és evident que moltes persones, entitats i associacions es manifesten en els últims anys d'una manera ben negativa pel que fa al grau de respecte per part de l'Agència Tributària de l'Estat al principi de seguretat jurídica.

Amb independència d'aquestes opinions manifestades, hi ha una sèrie de fets objectius que fan palès que el respecte a aquest principi és lluny de ser òptim. En aquest sentit:

- No és inhabitual que la Direcció General de Tributs del Ministeri d'Economia i Hisenda, centre directiu que té atribuïda la capacitat d'interpretar les normes tributàries amb caràcter vinculant (la DGT interpreta i l'Agència aplica), canviï de criteri en relació a una mateixa situació de fet.

El problema, quan això s'esdevé, consisteix en el fet que és habitual que l'Agència Tributària apliqui el nou criteri retroactivament, de manera que es produeix una vulneració del principi de confiança legítima dels ciutadans en l'Administració, principi reconegut sòlidament i reiterada en la jurisprudència del Tribunal Suprem.

És cert que, si hi ha un desacord entre els particulars i l'Administració Tributària, els primers sempre tenen la possibilitat de recórrer contra la decisió que els afecti davant els Tribunals de Justícia.

Cal tenir present, però, que per a presentar un recurs contra una liquidació d'hisenda és necessari pagar o presentar un aval (amb caràcter general) per a evitar que s'executi el patrimoni de qui presenta recurs.

I també cal recordar que un litigi d'aquestes característiques pot arribar a tenir una durada superior a deu anys.

- No és inhabitual que l'Agència Tributària incompleixi les resolucions vinculants –ho són per a l'Agència, precisament– de la Direcció General de Tributs.

- L'Agència Tributària no es considera vinculada per pronunciaments propis anteriors; això és absolutament habitual.

A més de les situacions descrites, hi ha una circumstància objectiva que és un veritable obstacle per a la seguretat jurídica tributària. Ens referim al sistema que preveu la legislació espanyola per aconseguir un pronunciament de l'Administració en relació a una situació particular: la fiscalitat d'una operació empresarial o d'una inversió feta per un ciutadà, per exemple.

Aquest sistema consisteix en la possibilitat de presentar una consulta a la Direcció General de Tributs, i la llei preveu que l'Administració haurà de contestar en un termini màxim de sis mesos. Les respostes a les consultes són (art. 89 de la Llei general tributària) vinculants per a la mateixa Administració Tributària.

El problema és que el termini de sis mesos, en moltes ocasions no es respecta, i de vegades hi ha consultes que es contesten al cap d'un any, o més tard, o mai.

En canvi, els terminis que els particulars o les empreses tenen per a prendre decisions sobre, per exemple, com tributa una fusió empresarial, no són tan llargs, i la situació que es genera és que, tot i voler conèixer l'opinió de l'Administració sobre una determinada decisió amb impacte fiscal, no és possible fer-ho en temps hàbil. Això és preocupant i ha donat lloc a una gran sensació d'inseguretat.

Per a evitar que persisteixi aquesta situació, seria necessari que la futura Agència Tributària Catalana evolucionés respecte del que és habitual avui dia en l'Agència de l'Estat; evolució en el sentit d'orientar els esforços a descobrir incompliments tributaris més que no pas a plantejar debats interpretatius amb les persones i les empreses que ja declaren les seves rendes i els seus patrimonis, aplicant i respectant el principi de confiança legítima dels ciutadans en l'Administració.

Evidentment, aquesta evolució no hauria de suposar un afebliment en la lluita no sols contra el frau fiscal, sinó també en relació a la regularització i limitació de les pràctiques d'elusió i d'arbitratge fiscal.

Per a donar força a aquesta evolució necessària, pot ésser interessant introduir en la legislació estatal una mesura normativa similar a la de l'article 16.4 de la Llei general tributària 13/2000, de la Comunitat Foral de Navarra, que estableix que *«en caso de duda en la interpretación de la norma tributaria se aplicará el criterio más favorable al obligado tributario»*.

Així mateix és recomanable millorar la tècnica legislativa en l'àmbit tributari i tractar d'evitar els conceptes jurídics indeterminats.

També seria positiu, sense abandonar el sistema de consultes, que una futura agència tributària catalana publiqués, prèviament i d'una manera estable, una relació de pràctiques i conductes considerades com a vulneracions de la normativa tributària. Aquesta relació, que hauria de ser necessàriament molt àmplia i detallada, hauria de clarificar el posicionament i el criteri que s'aplicaria en el marc de futures comprovacions i inspeccions tributàries.

El pacte fiscal pot ésser, per tant, una oportunitat per a fer un salt endavant per guanyar seguretat jurídica i evitar conflictivitat fiscal; seguretat jurídica que s'hauria de vincular també a l'estabilitat de la legislació fiscal, excloent-ne canvis dràstics no previsibles sense clàusules de transitorietat àmplies, així com l'establiment de períodes de *vacatio legis* extensos, reflexionats i públicament debatuts.

Una futura agència tributària catalana que gestionés tots els tributs que es paguen a Catalunya no és, per tant, una amenaça per al principi de seguretat jurídica en les relacions dels ciutadans i les empreses amb les autoritats tributàries. De fet, com dèiem abans, és una oportunitat per a superar la difícil situació que avui dia es produeix en aquest àmbit d'actuació per part de l'Agència de l'Estat.

I cal insistir que la millora de la situació actual és necessària tant des d'un punt de vista estrictament democràtic (principi general de seguretat jurídica) com per a reforçar la competitivitat del nostre país.

Per acabar, només recordar que aquesta agressivitat interpretativa de l'Agència de l'Estat no ha servit per a reconduir l'alt grau d'economia submergida a l'Estat espanyol.

La lluita contra el frau i l'elusió fiscal ha de ser contundent, molt; però no es pot fer reduint el grau de seguretat jurídica general. Tots dos objectius són fonamentals i necessàriament compatibles en una societat democràtica.

En relació a l'assistència al contribuent

En aquest àmbit, cal dir que actualment ja hi ha una gran col·laboració entre l'Administració de l'Estat i la de la Generalitat, manifestada, per exemple, en l'esforç conjunt que fan durant les campanyes de presentació de les declaracions

de l'impost sobre la renda de les persones físiques.

No hi ha cap mena de dubte que el nivell de qualitat en el servei que ha assolit l'Agència Tributària de l'Estat en aquest àmbit és molt alt i ben valorat pels ciutadans.

Aquest és un camp on la tasca d'una futura agència tributària catalana hauria de canviar menys; de fet, l'assistència al contribuent que es fa avui dia no ha de quedar necessàriament malmesa en un escenari de pacte fiscal.

Conclusió

La gestió integral dels tributs generats al nostre país per part de l'Administració de Catalunya pot ésser una oportunitat per a configurar una administració que desenvolupi la funció pública tributària amb un respecte més adequat pel principi de seguretat jurídica i pel de confiança legítima en l'Administració, de manera que millori l'eficiència en la lluita contra el frau i l'elusió fiscal i es mantingui un grau d'assistència adequat als contribuents en el compliment voluntari de les seves obligacions.